

טקס הזיכרון לחללי צה"ל – אנדרטה 2012

"רציתי לקטוף פרח מהגן

אבל אמא אמרה: "אסור זה מוגן"

בכל העולם יש חוקים

אסור לקטוף פרחים מוגנים!

אולי אני סתם ילד קטן

שלא מבין, למה דווקא כאן,

פרחים אסור וחיילים מותר?.."

לפני שעה קלה הדהדה לה, למרגלות האנדרטה החדשה לחללי מערכות ישראל, צפירת הדומייה. שאון החיים בקריית ביאליק עצר מלכת והעיר התעטפה בעצב ובזיכרון ליקיריה הנופלים.

מלחמה אחת ארוכה קוטעת חיים לאנשים בישראל, ומה אנו מבקשים? חיים, מנוחה, נחלה. כבר שנות דור אלפי אימהות בוכות, אלפי אבות נושכים שפתיים בכאב, ילדים מכירים את אבותיהם רק מסיפורי האימהות, אחים ואחיות חוזרים אל הבית החסר, אל המיטה הריקה. איך חיים עם בעל, אח, אבא, ילד שאיננו? מה עושים עם זיכרון היותם?

בשלהי שנת 2010 הצטרפה פזית ויזל, תושבת העיר ואמא ללינוי בת השלוש, אל משפחת השכול של קריית ביאליק המונה כבר 138 חללים. בעלה, סוהר שירות בתי הסוהר, מישר ערן ויזל ז"ל, נהרג באוטובוס הסוהרים באסון הכרמל. פזית, לינוי הפעוטה ובני המשפחה פסעו בטקס יום הזיכרון לחללי צה"ל בשנה

שעברה לראשונה אל אנדרטת הזיכרון בעירנו כמשפחה שכולה.
על הפצע הטרי שלה כתבה פזית לאחר הטקס העצוב: "ערני
אהובי, זהו יום הזיכרון הראשון בלעדיך וכל כך קשה לי. הכאב
גדול מנשוא, הדמעות זולגות מעצמן והלב פצוע ומדמם. אתמול
היינו בעצרת הזיכרון, שמך כבר הופיע על האנדרטה, המעמד,
דקת הדומיה, המילים והשירים חנקו אותנו ופתאום התמונה
שלך, השם שלך והילדה הקטנה שלנו שקראה לך, ואתה? אתה
לא ענית לה."

הפצע, מסתבר, לעולם נשאר טרי. גם מרחק השנים לא משכיח
את הנופלים ולבטח אינו מקהה את הכאב. סטלה שדות, אימא
של מיטל ז"ל, ילידת הקריה, בת 19 בנופלה, כותבת לבתה:
"מיטל שלי, בתי יחידתי יקירה שלי, מאז אותו יום נורא בו
הודיעו לי את בשורת האיום על אסוני הכבד כבר חלפו 20 שנה,
עשרים שנה ארוכות שהן זמן ארוך מאוד – כמעט דור. אבל
עבורי, הזמן פסק עם לכתך מעמי, וכאילו הכל קרה רק אתמול.
עשרים שנים חלפו שהן אף יותר משנות עלומידך. והזמן שאינך
ארוך יותר מהזמן שהיית במחיצתי ואתי. עשרים שנה, כבר אני
עומדת כאן מול קברך, שנה בשנה."

אל תחושת האבדן, אל תחושת חוסר האונים. אל הגעגועים
ולצער על מותם של יקיריכם, מתווסף גם כאב ההחמצה. לעולם
לא נדע מה היה קורה אילו היו נשארים בחיים, אילו הקימו
והרחיבו משפחות, אילו הגשימו ומימשו חלומות. יגונכם גדול,
מנין תבוא הנחמה? אמר הנביא – "מנעי קולך מבכי ועינייך
מדמעה, כי יש שכר לפעולתך". לו יכלו הנופלים להיות עמנו

היום, היו רואים מעשי ניסים בארץ הזאת. הם לבטח היו גאים בכברת הדרך שעברנו מיום הקמת המדינה וההישגים הרבים שרשמנו בכלכלה, במדע ובמחקר, ברפואה, בספרות, בתרבות ובכל רובדי העשייה והיצירה בארץ הנפלאה שלנו.

ששים וארבע שנים נמשך סיפור האהבה שלנו עם הארץ הזאת. ששים וארבע שנים, בהן אנחנו מייחלים להשיב את החרב לנדנה. אך הזמן כנראה טרם הגיע.

בטרם יחל יום-עצמאותנו וזיקוקי דינור בשלל צבעים ירקיעו אל השמיים, נתייחד כולנו באחוות-אחים עמכם, בני המשפחות השכולות. נאמץ אתכם אל ליבנו באהבה, ואת יקירינו נזכור ונוקיר בחיי התרבות והיצירה של עירנו קריית ביאליק.